

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Монтана, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Аделина Тушева

Членове: Елизабета Кралева
Таня Живкова

при участието на секретаря Даниела Мл. Макавеева
като разглежда докладваното от Таня Живкова Въззивно гражданско дело № 20221600500117 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК .

С решение № 260019 от 16.02.2022 г. ,постановено по гр. дело № 706 по описа за 2020 г. Районен съд- Лом е отхвърлил предявените от Е.К.. и Н.К. срещу А.А.. искове с правно основание чл. 284, ал. 2 ЗЗД, да бъде осъдена ответницата да заплати на всеки от двамата ищци по 9184,50 лв., или общо 18369 лв., получени от нея в качеството на техен пълномощник при продажбата на съсобственият им недвижим имот, която продажба е осъществена чрез н.а. № *, т. *, рег. № *, д. */15.07.2015 год. на нот. С.С. и не е отчетена на упълномощителите по надлежния ред, ведно със законната лихва върху сумите от завеждането на исковата молба (03.06.2020 год., до окончателното плащане, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Така постановеното решение е обжалвано от ишците Е.К.. и Н.К. ,които чрез своя процесуален представител твърдят,че същото е неправилно по подробно изложени в жалбата съображения . Предвид гореизложеното молят съда да отмени решението ,като постанови ново,с което да уважи изцяло исковите претенции.

Въззиваемата страна А.А.. чрез процесуалния си представител както с отговора на жалбата, така и в съдебно заседание взема становище за неоснователност на жалбата по подробно изложени съображения.

Окръжният съд,като провери атакувания по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата и направените от страните възражения,приема за установено следното:

Въззивната жалба е ДОПУСТИМА като подадена в срок от легитимирано лице, имащо правен интерес от отмяна на обжалвания съдебен акт,като по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел ,че с

представеното пълномощно от 14.07.2015 г. страните са сключили договор за поръчка, по силата на който ответницата-довереник се е задължила да извърши за сметка на ищите-доверители възложените ѝ правни действия, а именно: да се разпреди със собствения им недвижим имот, подробно описан в пълномощното, включително и с възможността да договаря сам за себе си и за продажна цена, каквато намери за добре. Приела е също така, че в случая ответницата е изпълнила задължението да предаде продажната цена на ищите, който факт се установява от съдържанието на представеното пълномощно .

Настоящата инстанция не споделя доводите и съображенията на първоинстанционният съд по следните съображения :

Не се спори между страните, че същите са упълномощили ответницата да продаде описания в пълномощното недвижим имот .

Не се спори също така, че на 15.07.2015 процесния договор е продаден за сумата в размер на 18369 лв., както и относно факта, че ответницата е получила по банков път от купувача продажната цена .

Спорът в случая се концентрира върху въпроса досежно наличието на договор за поръчка между страните/ едно от възраженията на ответника е, че в случая не е налице такъв договор, а отношенията между страните следва да се уреждат по правилата на неоснователното обогатяване/ и дали ответницата се е отчела на доверителите, т.е. на ищите.

На първо място, настоящата инстанция напълно споделя изводите на ЛРС , че в случая между страните е сключен Договор за поръчка , поради което и отношенията между тях следва да се уредят на основание чл.284, ал.2 ЗЗД.

Безспорно е, че ищите са упълномощили ответницата / на 14.07.15 г./ с пълномощно с нотариална заверка на подписите да извършва всички необходими правни действия по продажбата на собствения им поземлен имот , описан подробно в пълномощното , а и се установява от представените по делото доказателства, че ответницата от името на упълномощителите е сключила договора за покупко-продажба на недвижимия имот/ н.а. № *, т. *, рег. № *, д. */15.07.2015 год. .

Установено е в съдебната практика, че едностранният характер на упълномощаването като правна сделка не е основание да бъде изключен нейният каузален характер. Щом по силата на даденото ѝ пълномощно ответницата е разполагала с право да представлява ищите в нотариалното процесния имот, да договаря от нейно име, да подписва необходимите документи и въобще да извършва от тяхно име всички необходими правни действия до окончателно реализиране на сделките, то несъмнено възникналото между страните правоотношение е породено от договор за поръчка, съгласно който довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния действия. Ако довереникът действа от името на доверителя като негов пълномощник, правата и задълженията по сделките, които той сключва с трети лица, възникват направо за доверителя - чл. 292, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.284, ал.2 ЗЗД довереникът е длъжен да даде на доверителя сметка и да му предаде всичко, което е получил в изпълнение на поръчката.

Първоинстанционният съд е приел за безспорно установен фактът, че ответницата е предала на ищите сумата 18 369 лв. , тъй като в пълномощното се съдържа изрично заявление от страна на ищите, че са получили от пълномощника уговорената сума.

Съдът намира този извод за неправилен поради следните съображения:

Безспорно е, че в настоящото производство ответницата следва да установи изпълнението си на задължението по договора .

Обсъждайки събраните по делото доказателства съдът намира, че в процесния случай липсват каквито и да е доказателства в тази насока.

Действително, в пълномощното е отразена декларация, че ищите са получили продажната цена , която са уговорили, без обаче да е посочена същата. В случая обаче самата ищца в отговора на исковата молба е категорична, че е заплатила на ищите сумата, след като е получила от купувача процесната сума, а това безспорно е станало на 15.07.2015г., което се установява от приложения банков документ към нотариалното дело. Ето защо съдът намира, разписката за плащане, инкорпорина в пълномощното, е опровергана от твърденията на самата ответница.

Ответницата не е представила доказателства, установяващи твърдението ѝ , че е заплатила исковата сума на ищите. От нейните твърдения не става ясно как е извършено плащането – по банков път или в брой . Към онзи момент съгласно чл. 3. (1) от Закона за ограничаване на плащанията , плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност, равна на или надвишаваща 15 000 лв., т.е. ответницата е била задължена да преведе сумата по банков път, още повече, че самата тя е получила продажната цена по сметката си. Действително, нарушението на този закон е административно , но в настоящата хипотеза е индиция, че такова плащане не е извършено. В случай, че ответницата е заплатила в брой процесната сума, това обстоятелство би могло да се установи , като същата би могла да представи извлечение от банковата си сметка за теглене на тази сума.

От показанията на разпитаните свидетели също не се установяват твърденията на ответницата. Действително, св. Ц.Д. твърди, че ищецът е взел някакви пари, но не става ясно от кой, кога и защо. Майката на ответницата също излага твърдения в насока, че дъщеря ѝ е заплащала всичко на ответника Е. и не му дължи нищо, но в нейните показания също липсва конкретика относно процесния спор/ свидетелката изнася факти досежно сключен договор за лизинг, който е извън предмета на настоящото дело/.

Ответницата твърди, че в случая не е налице типична покупко-продажба , а е налице лизинг по отношение на процесния имот. В случая ответницата, в качеството си на пълномощник на ищите, е продала на купувачът „Е.А.“ АД процесния недвижим имот, като е получила и договорената сума. Какво е станало впоследствие със същия/след промяната на собствеността/ , не е предмет на настоящото дело и по никакъв начин не е свързано с договора за поръчка между страните.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че исковете са основателни, поради което и същите следва да бъдат уважени, ведно със законните последици. Ето защо и атакуваното решение следва да бъде отменено, като вместо него се постанови ново, с което се осъди ответницата да заплати исковите суми, ведно със законните последици от това.

При този изход на делото ответницата следва да заплати на ищите разноси по водене на делото в размер на 3406 лв. заплатени ДТ и адвокатски хонорар за двете

инстанции.

Водим от гореизложеното и на основание чл.271 ГПК Окръжен съд-Монтана

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение № 260019 от 16.02.2022 г. ,постановено по гр. дело № 706 по описа за 2020 г. на Районен съд- Лом,вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА А.А. от с.*,обл.*, ЕГН ***** да заплати на Е.К.. от с.*,обл.*, ЕГН ***** сумата 9184,50 лв.,представляваща получена, но неотчетена сума по договор за поръчка за продажба на недвижим имот,осъществена чрез н.а. № *, т. *, рег. № *, д. 1104/15.07.2015 год. на нот. С.С. ,ведно със законната лихва,считано от 03.06.2020 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА А.А. от с.*, обл.*, ЕГН ***** да заплати на Н. Г. от гр.*,ЕГН ***** сумата 9184,50 лв.,представляваща получена, но неотчетена сума по договор за поръчка за продажба на недвижим имот,осъществена чрез н.а. № *, т. *, рег. № *, д. */15.07.2015 год. на нот. С.С. ,ведно със законната лихва,считано от 03.06.2020 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА А.А. да заплати на Е.К.. и Н. Г. разноски по водене на делото в размер на 3406 лв. заплатени ДТ и адвокатски хонорар за двете инстанции.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____